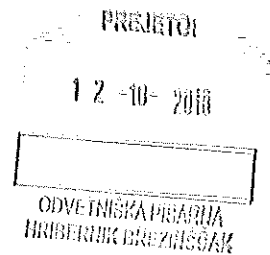

REPUBLIKA SLOVENIJA
OKROŽNO SODIŠČE V LJUBLJANI

SKLEP

Senat Okrožnega sodišča v Ljubljani pod predsedstvom okrožnega sodnika svetnika Gorazda Fabjančiča, višje sodnice svetnice Mojce Kocjančič kot sodnice poročevalke in okrožne sodnice Deje Kozjek kot članice senata,

ob sodelovanju Vesne Glavati kot zapisnikarice,

je v kazenski zadevi zoper osumljenega: **ANTON KRKOVIČ**, zaradi dveh kaznivih dejanj umora po 1. točki drugega odstavka 46. člena Kazenskega zakonika RS v zvezi z 22. členom Kazenskega zakonika socialistične federativne republike Jugoslavije ter v zvezi s 7. členom KZ-1B,

po zahtevi za preiskavo oškodovanke kot tožilke Emilije Mrlak z dne 3. 4. 2015, dopoljnjeni 7. 4. 2016,

po določilih 169. člena Zakona o kazenskem postopku

na seji senata 22. septembra 2016,

SKLENILO:

1. Zahteva oškodovanke kot tožilke Emilije Mrlak za uvedbo preiskave zoper

Antona Krkoviča,
sin Matije in Marije, rojen 18. 5. 1956 v Kaptol, stalno prebivališče Kaptol 1/a, Kostel,
EMŠO 1805956500054, Slovenec, državljan Republike Slovenije, upokojenec,

ker naj bi bil podan utemeljen sum, da je

da je z udeležbo pri izvršitvi skupaj z neugotavljenima strelcema 30. razvojne skupine TO RS, Antonu Mrlaku in Bojanču Sibinovskemu vzel življenji, dejanji pa sta bili storjeni na grozovit in zahrbtnen način, umrli pa sta dve osebi s tem,

da je dne 27. 6. 1991, ob 19.19 uri, v času oboroženega spopada med slovenskimi obrambnimi silami in Jugoslovansko ljudsko armado (v nadaljevanju JLA), Anton Krkovič kot poveljnik 30. razvojne skupine TO RS, neugotavljenima strelcema, ki sta bila pripadnika 30. razvojne skupine TO RS in sta v času ukaza za sestrelitev bila na terasi stolpnice na Trgu republike 3 v Ljubljani, brez pravne podlage in brez dejanske potrebe ukazal, da sestrelita neoborožen vojaški helikopter gazela SA 341, serijske številke 12664 (v nadaljevanju helikopter gazela 664), namenjen za izvidovanje in za zveze, ki ga je pilotiral pilot, kapetan 1. razreda Anton Mrlak, poleg njega pa je bil v helikopterju še tehnik letalec, starejši vodnik Bojanče Sibinovski, ki je neposredno pred tem vzletel iz platoja kasarne JLA na Kodeljevem v Ljubljani, ter letel nad Vodmatom, v smeri Reševalne postaje, nad Bohoričevo ulico do železniške postaje, mimo stolpnice Dela na današnji Dunajski cesti v Ljubljani in nato nad železniško progo nad Tivolijem proti Rožni dolini, z namenom, da peljeta kruh vojakom JLA, med letom helikopterja nad železniško progo nad Tivolijem, pa je eden od obeh strelcev, proti helikopterju izstrelil protiletalsko raketo strela 2 M, vendar helikopterja ni zadel, neposredno za tem pa je še drugi od obeh strelcev izstrelil drugo protiletalsko raketo strela 2 M, iz razdalje okoli 1400 metrov v trenutku, ko je bil helikopter nad Rožno dolino in ga zadel, zaradi česar je helikopter - gazela 664 strmoglavil in eksplodiral v bližini stanovanjske hiše Cesta v Rožno dolino 7 v Ljubljani,

pri tem pa sta pilot Anton Mrlak in tehnik letalec Bojanče Sibinovski utrpela številne težke poškodbe, ki so nastale pri strmoglavljenju helikopterja in pri poznejši eksploziji oziroma požaru, zaradi česar sta umrla neposredno po zadetju helikopterja ob tla,

pri čemer je eden od neugotovljenih strelcev izvršitev naklepnega kaznivega dejanja začel, pa ne dokončal,

dejanji pa je skupaj z neugotavljenima strelcema, ki sta bila pripadnika 30. razvojne skupine TO RS storil na grozovit in zahrbtnen način, med letom helikopterja gazele, ko se pilot Anton Mrlak in tehnik letalec Bojanče Sibinovski nista mogla ubraniti sestrelitvi, pri čemer helikopter - gazela 664 ni ogrožal nikogar, ker ni bil oborožen, kar je vedel tako Krkovič kot oba strelca, saj ni imel tovarniško vgrajenih nosilcev raket, ki bi bili vidni, šlo pa je za šolsko gazelo in je letela nad železniško progo nad Tivolijem proti Rožni dolini v Ljubljani, helikopter pa je pilotiral pilot Anton Mrlak, ki je že najmanj pol leta, sodeloval s slovenskimi obrambnimi strukturami, predvsem s Teritorialno obrambo Republike Slovenije in Manevrsko strukturo narodne zaščite (v nadaljevanju TO RS in MSNZ), ki je v tajnosti pripravljala in organizirala slovensko vojsko, Anton Mrlak pa se je z delom posadke, ki ji je poveljeval na brniškem letališču, že nekaj mesecev prej dogovarjal za prelet dveh do treh helikopterjev JLA tipa gazela na stran TO RS, pri čemer so bile znane tudi serijske številke helikopterjev, ki naj bi preletele na slovensko stran, med njimi tudi helikopter gazela 664, ki ga je pilotiral Anton Mrlak, saj so slovenske obrambne sile skrbno spremljale letenje gazel iz šentviške vojašnice proti Primorski in Toškemu čelu, tako da se je vedelo kdo je v helikopterju, saj se je čakalo na vnaprej dogovorjen prelet in prestop na slovensko stran, pa so helikopter gazelo 664 kljub temu sestrelili,

Anton Mrlak in Bojanče Sibinovski pa sta težke poškodbe, v posledici katerih sta ob umrla, utrpela pri strmoglavljenju helikopterja in pri poznejši eksploziji oziroma požaru, torej na grozovit način,

pri tem pa sta umrli dve osebi, in sicer Anton Mrlak in Bojanče Sibinovski;

s čemer naj bi izvršil dve kaznivi dejanji umora po 1. točki drugega odstavka 46. člena KZ RS v zvezi z 22. členom KZ SFRJ ter v zvezi s 7. členom KZ-1B,

se zavrne.

2. Oškodovanka kot tožilka mora po določilu drugega odstavka 96. člena ZKP plačati stroške kazenskega postopka iz 1. do 7. točke drugega odstavka 92. člena ZKP ter potrebne izdatke obdolženca in potrebne izdatke in nagrado njegovega zagovornika.

O B R A Z L O Ź I T E V :

1. Oškodovanka kot tožilka je dne 3. 4. 2015 vložila zahtevo za preiskavo zoper osumljenega Antona Krkoviča zaradi očitka, da je podan utemeljen sum, da naj bi izvršil dve kaznivi dejanji umora po 1. točki drugega odstavka 46. člena KZ RS v zvezi z 22. členom KZ SFRJ ter v zvezi s 7. členom KZ-1B. Oškodovanka kot tožilka je kot žena pokojnega Antona Mrlaka na Okrožno državno tožilstvo v Ljubljani najprej dne 15. 12. 2014 podala kazensko ovadbo zoper osumljenega Antona Krkoviča in dva neznana storilca. Državna tožilka je 23. 3. 2015 izdala sklep o zavrženju ovadbe, ker so podane okoliščine, ki izključujejo kazenski pregon, ker je kazenski pregon zastaral. Po zavrženju ovadbe je v roku osem dni oškodovanka kot tožilka vložila dne 3.4.2015 zahtevo za preiskavo pri Okrožnem sodišču v Ljubljani, ki jo je dne 7. 4. 2016 v obrazložitvi dopolnila.
2. Preiskovalna sodnica je osumljenca dvakrat zaslišala. Osumljeni je na zaslišanju dne 29. 3. 2016, ko je bil prvič zaslišan glede očitkov zahteve za preiskavo opisal razmere dne 27. 6. 1991, ko je šlo po njegovem mnenju za vojne razmere. Vojna se je po njegovem mnenju začela z dokumentom poveljnika jugoslovanske armade Konrada Koljška, pa tudi z dejanskimi operacijami vojske JLA. Ob sedmi uri zjutraj 27. 6. 1991 je bila sklicana izredna seja Predsedstva RS, ki je med drugim pozvalo vse službujoče v JLA, da ne sodelujejo pri agresiji in prestopijo na našo stran. Med osmo ali deveto uro zjutraj je bil istega dne tudi izdan vojaški ukaz, ki ga je podpisal pristojni general Slapar kot načelnik republiškega štaba teritorialne obrambe in ukazal bojno delovanje. Že predsedstvo je ob sedmi uri zjutraj sklenilo, da je potrebno uporabiti razpoložljiva borbena sredstva za zagotovitev varovanja objektov, meje in komunikacij in preprečiti manevre enotam JLA. Poveljeval je brigadi Moris, ki je imela nalogo varovati državno vodstvo znotraj koordinacije. Osumljeni v zagovoru navaja, da glede pilota Mrlaka ni vedel, da naj bi šlo za sodelavca, ki je sodeloval z njimi, šele kasneje pa je tudi izvedel, da je bila na

Kodeljevem centralna pekarna, ki je oskrbovala jugoslovansko vojsko. Navaja, da je sestrelil helikopter jugoslovanske armade, ki je bila agresor, šlo je za sestrelitev izvidniškega helikopterja. Helikopter je preletel položaje, ki jih je bil dolžan varovati, sestreljen pa je bil z raketo kratkega doseg.

3. Ob drugem zaslišanju dne 17. 5. 2016 je osumljeni dopolnil svoj zagovor tudi z navedbami, da ni vedel kdo je Toni Mrlak, se je pa kasneje kmalu pojavilo ime pilota in kopilota, ker je po svoji dolžnosti moral zahtevati konkretne podatke o sestrelitvi. Toni Mrlak je bil celo sorodnik Ela Rijavca, ki je bil eden njegovih vodilnih ljudi iz projekta manevrske strukture narodne zaščite. Navaja, da ni bilo nikakršne možnosti, da bi vedel kdo točno je v helikopterju. V zagovoru osumljeni še opiše sistem koncentrične krožne obrambe, kar v praksi ne poteka vedno pravilno, sam pa se je držal principa, da ne sme spuščati nikogar v center. Koncentrična krožna obramba je tako kot pri šahu namenjena varovanju prvega kroga okoli kralja. Ni streljal na Tonija Mrlaka, z njim nima nič, imel je ukaz, ki ga je bil dolžan upoštevati. Ukaz je bil, da morajo sestreliti vse helikoptere, sam je kot komandant brigade direktno preko posadke vodil izstrelitev. Ko je dobil obvestilo, da leti v sektor njegove pristojnosti, se je bilo treba v minutah odločiti ali ga bo sestrelil ali ne.
4. Na vprašanja oškodovanke kot tožilke pa je osumljeni še povedal, da je bil poveljnik komandant specialne brigade Moris, na dan 27. 6. 1991 se je nahajal na svojem poveljniškem mostu na Gregorčičevi ulici v Ljubljani. Na vprašanje kdo mu je dal ukaz za uporabo orožja je povedal, da so o tem pisnimi dokazi. Osumljeni je v zagovoru še povedal, da je sam vodil sestrelitev, prišlo je tudi do urgence s strani Janeza Janše; v vojni je težko začeti ubijati, nastopi psihološka bariera, tudi v njegovi posadki je bila, ker je Butara popolnoma zatajil, saj bi moral že zdavnaj sestreljevati in onemogočati, zato je sam moral to narediti. Poveljnik vojaških enot njegovega ranga naj se ne bi ukvarjal s takšnimi drobnarijami, če pa je potrebno poprijeti za mitraljez pa mora, zato se je moral vključiti direktno v povezavo s posadko in voditi sestrelitev, ker je bila psihološka bariera. Bilo je namreč strateškega pomena za varnost subjekta in objektov varovanja za katere je bil zadolžen, zaradi psihološke bariere je moral neposredno ukrepati. Poveljstvo je direktno prevzel s posadko. Helikopter je bil sestreljen s stolpnice TR3 v Ljubljani, imel je več posadk v tej okolici, hkrati je na ta helikopter delovala še ena posadka s protiviavionskim mitraljezom iz lokacije takratnega Republiškega štaba. Na strehi so imeli te posadke in ta posadka je tudi delovala, vendar ni zadela, ker je bila večja razdalja. Vse kar je bilo v bližini sektorja je delovalo, zadela ga je raketa iz TR3. Sam ni videl helikopterja, je pa vodil sestrelitev izza obzidja Gregorčičeve. Princip poveljniškega mesta je, da je poveljstvo poveljujočega, ki varuje subjekt in objekt varovanja znotraj razporeda subjekta varovanja. Dobili so obvestilo, zato je stopil do radijske postaje, ki je imela direktno zvezo s posadko in ljudmi, takrat je bilo potrebno psihološko delovati in ne vzpostavljati nivojev. Predstavil se je posadki in rekel „zdaj bomo pa mi na zvezi“. Po njegovem mnenju Miha Butara ni hotel prevzeti tveganja za sestreljevanje v urbanem prostoru, zato je to vodil sam. Fantje je vprašal zakaj niso delovali, pa so rekli da zato, ker je bil prenizko, drugi pa so rekli, da je bil previsoko, vedel je, da gre za psihološko bariero, zato je stopil na čelo poveljevanja sestrelitve in spremljal let. Ni ga zanimalo kdo je notri. Ko se je helikopter dvignil s Kodeljevega je želel, da mu opišejo smer in le v minuti ali dveh se je moral odločiti za sestrelitev in za točko sestrelitve. Sestrelil je helikopter in ga ni brigalo kaj je notri. Fante je vprašal kako izgleda ta

helikopter, uporabil je prost in miren pogovor in ko je dobil parametre je zahteval višino in smer leta in se odločil za sestrelitev nad „štreko“. Njemu je bil pomemben rezultat, nikomur ni nič naredil, ena ulica je zagorela in „en raufenk“ je malo odletel, to ni bilo nič v primerjavi s tem kaj bi se lahko zgodilo, če bi ta bojni helikopter oziroma izvidniški, opravil neke svoje naloge, karkoli že. Na vprašanje ali se mu je zdelo pomembno, če je helikopter oborožen ali ne je osumljeni povedal, da v vojni, če vojak vozi bicikel je bicikel bojno transportno sredstvo. Zato je bil absolutno bojno sredstvo. Kot načrtovalec je bil kot komandant brigade zadolžen za varovanje objektov in subjektov državne ravni. Glede okoliščine, da naj bi se helikopter že oddaljeval in naj bi bil že 1.400 metrov oddaljen in je bila raketa izpuščena v hrbet helikopterja, pa je osumljeni povedal, da je bil helikopter sestreljen s raketo ruske proizvodnje 2M, ta raketa je narejena za povračilne ukrepe letal, ki jo privlači izvor energije, zato lahko helikopter sestreliti tudi od zadaj.

5. Preiskovalna sodnica je senatu dne 31. 5. 2016 posredovala svoje nestrinjanje glede uvedbe preiskave in kot razlog nestrinjanja navedla, da ni podan utemeljen sum storitve očitanih kaznivih dejanj. Preiskovalna sodnica se je najprej opredelila do uporabe kazenskega zakona in ugotovila, da je potrebno uporabiti za temeljno obliko kaznivega dejanja prvi odstavek 146. člena KZ SFRJ, glede kvalificirane oblike pa milejši in kasnejši kazenski zakonik in sicer drugi odstavek 379. člena KZ. Glede temeljne oblike kaznivega dejanja je preiskovalna sodnica ugotovila, da je to dejanje zastaralo, glede kvalificirane oblike pa je navedla, da ni podan utemeljen sum, da je bil helikopter sestreljen na grozovit ali zahrbtnen način. Preiskovalna sodnica se glede očitkov opisa dejanja, ko naj bi bilo izvršeno na grozovit ali zahrbtnen način sklicuje na materialne dokaze, to je listine, ki se nanašajo na odpoklic aktivnih starešin in civilnih oseb, ki so v službi v JLA, pa tudi ukaz Koordinacijske skupine republiških organov. Pri tem pa preiskovalna sodnica poleg analize zagovora osumljenca in listinskih dokazov v spisu še ugotavlja, da za pravno opredelitev kaznivega dejanja kot izvršenega na zahrbtnen in grozovit način niso izkazani niti objektivni niti subjektivni znaki. Dejanje tudi ni izvršeno zoper več oseb, saj ni storjeno na škodo najmanj treh oseb.
6. Po pregledu vseh podatkov v spisu, po presoji vsebine zahteve za preiskavo in po presoji predloženih dokazov senat ugotavlja, da je potrebno zahtevo za preiskavo zavrniti.
7. Po določilu prvega odstavka 167. člena ZKP se preiskava začne zoper določeno osebo, če je podan utemeljen sum, da je storila kaznivo dejanje. Utemeljen sum pomeni pravni standard za katerega zakon ne predpisuje meril, temveč ga ustvarja sodna praksa. Utemeljen sum pomeni visoko stopnjo artikulirane, konkretne in specifične verjetnosti, da je določena oseba storila kaznivo dejanje, izhajati pa mora iz podatkov v že zbranih dokazih, ki so priloženi zahtevi za preiskavo. Pri odločanju o utemeljenosti suma pri uvedbi preiskave preiskovalni sodnik sklepa iz znanih okoliščin, dokazov in podatkov, ki jih je predložil tožilec, ne more in ne sme pa ocenjevati in poglobljeno analizirati posameznih dokazov. Vprašanje utemeljenosti suma je vedno dejansko vprašanje, na katerega mora preiskovalni sodnik odgovoriti na podlagi dokaznega gradiva, ki je že na razpolago, saj kazenska preiskava ne more biti namenjena zbiranju gradiva, torej dokazov, ki bi utemeljen sum, da je nekdo izvršil kaznivo dejanje, šele utemeljevali.

8. Po določilu desetega odstavka 169. člena ZKP senat pri odločanju o zahtevi za preiskavo ni vezan na pravno presojo dejanja, temveč je vezan na dejanski opis obravnavanega življenjskega primera. Če zunajobravnavni senat v okviru opisa, navedenega v zahtevi za preiskavo, uvede preiskavo za milejše kaznivo dejanje, za katero je po njegovi oceni podan utemeljen sum, pri tem pa iz opisa izpusti tiste okoliščine, ki ne spadajo med zakonske znake kaznivega dejanja, s tem ni podana kršitev objektivne identitete. Senat je torej vezan na dejanski opis obravnavanega življenjskega primera v zahtevi za preiskavo. V tem smislu je senat najprej opravil presojo pravne opredelitve zaradi ugotavljanja kateri zakon je potrebno uporabiti za presojo zahteve za preiskavo.
9. Osumljeni naj bi kaznivo dejanje v sotorilstvu po očitku zahteve za preiskavo storil 27.6.1991. Čeprav je oškodovanka kot tožilka v opisu v zahtevi za preiskavo navedla več možnih oblik kvalificirane izvršitve kaznivega dejanja, je stvar sodišča, da ugotovi modaliteto kaznivega dejanja in izvrši subsumpcijo. Senat je ugotovil, da ravnanj, ki jih osumljenemu očita oškodovanka kot tožilka ni mogoče pravno opredeliti kot kazniva dejanja umora po Kazenskem zakonu RS, temveč kot kaznivo dejanje protipravnega pobijanja in povzročanja ran sovražniku, torej po drugem in prvem odstavku 379. člena Kazenskega zakonika, saj gre za specialno kaznivo dejanje nasproti kaznivim dejanjem zoper življenje in telo.
10. Kaznivo dejanje naj bi bilo izvršeno 27. 6. 1991, takrat sta bila v veljavi Kazenski zakon SFRJ in Kazenski zakon SRS. Po določilu prvega odstavka 4. člena Ustavnega zakona za izvedbo Temeljne ustavne listine o samostojnosti in neodvisnosti Republike Slovenije (Uradni list RS št. 1/91 z dne 25. 6. 1991) so se v Republiki Sloveniji še naprej uporabljali nekdanji zvezni in republiški predpisi razen, če so nasprotovali pravnemu redu Republike Slovenije. Do uveljavitve Kazenskega zakonika dne 1. 1. 1995 je bila pravna podlaga za uporabo predpisov bivše SFRJ in SRS torej podana z Ustavnim zakonom za izvedbo Temeljne ustavne listine o samostojnosti in neodvisnosti Republike Slovenije.
11. Že oškodovanka kot tožilka v obrazložitvi zahteve za preiskavo navaja, da s pravnega vidika v času, ko je bil sestreljen vojaški helikopter gazela 664, v Republiki Sloveniji ni bilo vojne, bil pa je oborožen spopad nizke intenzivnosti. Tudi preiskovalna sodnica ugotavlja, da dokument Predsedstva RS s 44. seje Predsedstva RS potrjuje, da je šlo 27. 6. 1991 na ozemlju Republike Slovenije za oborožen spopad med JLA in TO. Senat se strinja s presojo preiskovalne sodnice, da osumljencu očitane kaznivega dejanja zato ni mogoče presojati po 46. členu KZ SRS, ki določa kaznivo dejanje umora, temveč po prvem odstavku 146. člena KZ SFRJ, ki določa kdaj je izvršeno kaznivo dejanje protipravnega pobijanja in povzročanja ran sovražniku.
12. Namen zakonodajalca, ki opredeljuje kaznivo dejanje protipravnega pobijanja in povzročanja ran sovražniku narekuje uporabo teh zakonskih določb kadar gre za posebne oblike umora in telesnih poškodb, ki jih narekujejo ne le Haaška konvencija in njeni protokoli, temveč tudi ureditev posebnih oblik kaznivega dejanja kot kršitev mednarodnega vojnega prava z namenom preprečiti nesmiselno in nepotrebno nečlovečnost, grozovitost in krutost med vojno ali med oboroženimi spopadi. Z določbami 146. člena KZ SFRJ kot tudi 379. člena Kazenskega zakonika iz leta 1995 (Uradni list RS 63/1994 - v nadaljevanju KZ 95) so varovane vse osebe med vojno ali oboroženim

spopadom ne glede na to ali gre za agresorja ali vojaka, ki brani domovino, zaradi česar senat tudi v tem smislu ugotavlja, da je pravilna uporaba določb kaznivega dejanja protipravnega pobijanja in povzročanja ran sovražniku. Ne glede na to ali je šteti umrlega Antona Mrlaka za agresorja ali vojaka, ki brani domovino, je potrebno uporabiti določbe kaznivega dejanja protipravnega pobijanja in povzročanja ran sovražniku, saj gre za obravnavo smrti vojaka med oboroženim spopadom. Pri tem pa senat opozarja na komentar KZ SFRJ (Časopisni zavod Uradni list SRS, Ljubljana 1984), ki v obrazložitvi kaznivega dejanja po 146. členu določa, da je storilec tega dejanja samo kdor dejanje neposredno stori, medtem, ko je tisti, ki ga ukaže storiti napeljevalec po 23. členu KZ SFRJ. To pomeni, da bi bilo po zahtevi za preiskavo, v kolikor bi bila ta uspešna, dejanje osumljenega Antona Krkoviča potrebno opredeliti le kot napeljevanje dveh neznanih strelcev.

13. V prvem odstavku 146. člena KZ SFRJ in v prvem odstavku 379. člena KZ 95 je zagrožena zaporna kazen najmanj 1 leta. V prvem odstavku 38. člena KZ SFRJ je določeno, da zapor ne sme biti krajši od 15 dni in ne daljši od 15 let, kar pomeni, da se lahko za kaznivo dejanje po prvem odstavku 146. člena KZ SFRJ izreče storilcu kazen od 1 do 15 let zopora. Tudi po prvem odstavku 37. člena KZ 95 zapor ne sme biti krajši od 15 dni in ne daljši od 15 let, kar pomeni, da je za temeljno obliko kaznivega dejanja v obeh zakonih določena enaka kazen.
14. V drugem odstavku 146. člena KZ SFRJ je bila zagrožena kazen najmanj 10 let zopora ali smrtna kazen, zato je po mnenju senata milejši zakon 379. člena KZ 95, ki je stopil v veljavo 1. 1. 1995 in veljal do 22. 4. 1999, saj je bila v drugem odstavku 379. člena KZ 95 zagrožena kazen najmanj 10 let zopora ali zopora 20 let. Kasneje spremenjeni KZ, ki je stopil v veljavo 23. 4. 1999 (Uradni list RS 23/1999) že določa višjo kazen za kvalificirano obliko, to je zapor najmanj 10 let ali zapor 30 let, sedaj veljavni KZ-1 pa za kaznivo dejanje vojnega hudodelstva v 102. členu kazen najmanj 15 let zopora. Pri oceni kateri zakon uporabiti, ali KZ SFRJ ali KZ, in kateri KZ, je senat upošteval, da je opis obeh kaznivih dejanj tako v prvem in drugem odstavku 146. člena KZ SFRJ, kot tudi v prvem in drugem odstavku 379. člena KZ 95 popolnoma enak, je pa KZ 95, ki je stopil v veljavo 1. 1. 1995, glede na zagroženo kazen milejši.
15. Glede na zagroženo kazen najmanj enega leta v prvem odstavku 379. člena KZ 95 upošteva določbe o zastaranju je kazenski pregon za temeljno kaznivo dejanje absolutno zastaral 20 let od storitve kaznivega dejanja, torej 27. 6. 2011. Pri tem senat pripominja, da bi bilo pri ocenjevanju obstoja temeljne oblike kaznivega dejanja nedvomno potrebno slediti opisu zahteve za preiskavo, ko navaja, da je šlo za sestrelitev neoboroženega helikopterja, v katerem se pilot in letalski tehnik nista mogla ubraniti sestrelitvi, saj bi bili s tem izpolnjeni objektivni znaki kaznivega dejanja. Pri tem pa senat opozarja, da okoliščine, da je bil helikopter neoborožen, da torej ni imel sredstev za obrambo v smislu bistvenega elementa kaznivega dejanja po prvem odstavku, ni mogoče raztegniti tudi na kvalificirano obliko kaznivega dejanja po drugem odstavku 379. člena KZ z očitkom, da je bilo dejanje zahrbtno.

16. Po ugotovitvi zastaranja temeljne oblike očitane kaznivega je senat ugotovil enako kot preiskovalna sodnica, da ni podan utemeljen sum, da je bilo dejanje izvršeno v kvalificirani obliki po drugem odstavku 379. člen KZ, to je na zahrbtn in na grozovit način in na škodo več oseb.
17. Ko je senat presojal očitke kaznivega dejanja v smeri ugotavljanja ali je podan utemeljen sum, da naj bi osumljeni izvršil kaznivo dejanje na zahrbtn način, je senat upošteval vse listine, ki jih je predložila oškodovanka kot tožilka. V objavi arhivskih Virov št. 19 avtorja Boža Repeta, ki se nanašajo na osamosvojitve in mednarodno priznanje Slovenije, je senat upošteval zapisnik prvega dela 44. seje Predsedstva Republike Slovenije dne 27. 6. 1991, ki v prvi točki ugotavlja, da so enote Jugoslovanske ljudske armade danes (torej 27. 6. 1991) v jutranjih urah začele bojne aktivnosti na območju Republike Slovenije, katere je mogoče oceniti kot neposredno, nasilno intervencijo JLA in poskus trajne okupacije RS. Pod točko dve je predsedstvo na podlagi 14. člena Ustavnega zakona za izvedbo Temeljne ustavne listine o samostojnosti Republike Slovenije in neodvisnosti Republike Slovenije odpoklicalo vse aktivne starešine in civilne osebe iz Republike Slovenije, ki so v službi v Jugoslovanski armadi. Republika Slovenija jim bo zagotovila zatečene statusne in socialne pravice v skladu z zakonom. Predsedstvo Republike Slovenije poziva vse starešine in vojake, ki so na služenju vojaškega roka v Jugoslovanski armadi, da ne sodelujejo v agresiji na Republiko Slovenijo. Pod točko tri pa je Predsedstvo sprejelo sklep, da bo v skladu z nastalimi razmerami začelo preprečevati umik materialno tehničnih sredstev JLA z območja Republike Slovenije, izvajalo blokado infrastrukturnih objektov ter neposredno oviralo manevre JLA v skladu z načrti. Predsedstvo Republike Slovenije zato odreja uporabo Teritorialne obrambe Republike Slovenije za obrambo objektov in komunikacij, ki jih varuje. Izvedbo teh nalog zagotovi Koordinacijsko telo za primer izrednih razmer, pri čemer upošteva nastale razmere na posameznih območjih Republike Slovenije. Naloge v zvezi s tem se začnejo izvajati takoj.
18. V sporočilu za javnost istega dne je Predsedstvo Republike Slovenije podalo oceno, da predstavljajo premiki enot JLA in sporočilo petega vojaškega območja, nasilnost ter brezobzirnost posega Jugoslovanske vojske agresijo na samostojno in suvereno Republiko Slovenijo ter poskus njene trajne okupacije. Slovenija bo na to agresijo odgovorila tako, da bo uporabila vsa sredstva, ki jih ima na voljo, da zavaruje svojo suverenost. Predsedstvo Republike Slovenije je ukazalo Teritorialni obrambi Slovenije da, če bo potrebno, tudi z orožjem zaščititi objekte in komunikacije, ki so osnovnega pomena za življenje ljudi v Republiko Sloveniji in za zavarovanje njene suverenosti. Ne le aktivni pripadniki obrambnih sil (in osumljeni), temveč tudi vsi prebivalci države so bili torej s sporočilom za javnost Predsedstva RS seznanjeni o stanju v državi in o ukrepih Predsedstva.
19. Tudi iz odredbe predsednika RS Milana Kučana z dne 27. 6. 1991 izhaja, da Predsedstvo Republike Slovenije odreja v skladu z nastalimi razmerami ne le preprečevanje umika materialno tehničnih sredstev JLA z območja RS, blokado infrastrukturnih objektov in oviranje manevrov JLA v skladu z načrti, temveč tudi uporabo Teritorialne obrambe za obrambo objektov in

komunikacij, ki jih varuje. V odredbi je tudi zapisano, da Koordinacijska skupina, ki deluje za primer izrednih razmer, zagotovi izvedbo nalog po tem aktu tako, da upošteva nastale razmere po posameznih območjih RS. Naloge se začnejo izvajati takoj.

20. Naslednji dan 28. 6. 1991 je, kot to izhaja iz navedenih Virov št. 19, Predsedstvo Republike Slovenije obravnavalo razmere v Sloveniji tako glede posledic bombardiranja civilnih in vojaških ciljev, kot tudi analiziralo mednarodne aktivnosti za ustavitev agresije ter glede na poročila Koordinacijske skupine ter oceno situacije sprejelo sklepe glede zaščite in reševanja prebivalstva, ugotovilo, da se RS brani pred napadi agresorja JLA in sklenilo, da se mobilizira Teritorialna obramba za obrambo suverenosti in vpokliče pripadnike TO. Predsedstvo je na seji izrazilo globoko obžalovanje za vse žrtve dosedanjih spopadov in v zvezi s sestrelitvijo helikopterja Jugoslovanske armade, ki ga je pilotiral kapetan prvega razreda Anton Mrlak, ki je v tej nesreči izgubil življenje poudarilo, da je do tega prišlo deset ur po objavi javnega poziva vsem starešinam in pripadnikom Jugoslovanske armade, v katerem je predsedstvo Republike Slovenije na podlagi 14. člena Ustavnega zakona odpoklicalo vse aktivne starešine in civilne osebe iz Slovenije, ki so v službi JLA. V 7. točki sklepov iste seje pa je predsedstvo Republike Slovenije ugotovilo, da ni potrebno, da bi razglasili vojno stanje ali izredne izmere, saj je že 27. 6. 1991 ugotovilo, da so enote Jugoslovanske armade v jutranjih urah omenjenega dela začele bojne aktivnosti na ozemlju RS, ki pomenijo nasilno dejanje JA in poskus trajanja okupacije Republike Slovenije.
21. Navedene listine potrjujejo ugotovitev, da je bilo dejanje storjeno v okoliščinah vojaškega spopada med enotami JLA in obrambnimi strukturami Republike Slovenije. Senat pa je po presoji teh in ostalih listin presojal tudi okoliščine, ki se nanašajo na ukaze o katerih govori osumljeni v svojem zagovoru in ugotovil, da ni podan utemeljen sum, da naj bi bilo dejanje storjeno na zahrbtnen način.
22. Iz sklepa Predsedstva RS z dne 18. 3. 1991 izhaja, da je bilo za primer izrednih razmer ustanovljeno operativno koordinacijsko telo. Koordinacijsko skupino republiških organov je vodil Igor Bavčar kot republiški sekretar za notranje zadeve, njegov namestnik je bil republiški sekretar za ljudsko obrambo Janez Janša, člani pa so bili predstavniki republiških sekretariatov za notranje zadeve, republiških sekretariatov za ljudsko obrambo in republiških sekretariatov za teritorialno obrambo, član je bil tudi osumljeni. Da je koordinacijska skupina aktivno delovala izhaja že iz samih prepisov sej Predsedstva RS.
23. Iz ukaza koordinacijske skupine republiških organov z dne 27. 5. 1991 (pravilno 27. 6. 1991) izhaja, da se pritisk na mejne prehode s strani JA nadaljuje, da JLA uporablja težko orožje brez vsakega obzira, da so na obeh straneh mrtvi in ranjeni. Ključno vlogo pri premikih Jugoslovanske armade ima vertikalni manever (helikopterji), s katerim premoščajo blokade na cestah. Koordinacijska skupina republiških organov je izdala ukaz: „1. Odpirajte ogenj iz vsega orožja na vse helikopterja JA ne glede na njihov položaj. 2. Vsak premik pripadnikov JA izven vojaških objektov smatrajte za sovražno dejanje, pozovite jih na predajo, preprečite vsak premik, zaplenite vozila, tehnična sredstva in orožje. V primeru uporabe sile premike nevtralizirajte z vsemi

sredstvi.“ Ukaz so podpisali Janez Janša, Igor Bavčar in Janez Slapar. Iz elektronske korespondence med Janezom Slaparjem in novinarjem Matejem Šurcem, ki jo je predložila oškodovanka kot tožilka izhaja, da gre na dokumentu za avtentične podpise.

24. Tudi iz ukaza Republiškega štaba za teritorialno obrambo, ki ga je izdal načelnik štaba Janez Slapar z dne 27. 6. 1991 ob 09.50 uri izhaja, da na podlagi odredbe predsedstva RS ukazuje: “1. Z odločnim bojnim delovanjem s težiščem na udejstvovanju po oklopnih enotah in drugih sredstvih tehnike zagotoviti realizacijo načrtovanih nalog. Z uporabo razpoložljivih borbenih sredstev zagotoviti varovanje objektov, meje in komunikacij. Preprečiti manevre enotam JA. 2. Aktivnosti uskladiti v koordinacijskih skupinah.”
25. Iz navedenih ukazov, ki so jih izdali očitno pristojni organi izhaja, da je bilo s strani koordinacijske skupine ukazano aktivno ravnanje pri uresničevanju odredb Predsedstva RS, zato gre po mnenju senata verjeti osumljencu, da je s izvršitvijo ukaza strelcema upošteval ukaze v času oboroženega spopada.
26. Ne glede na navedbe oškodovanke kot tožilke, da Predsedstvo RS ni razglasilo vojnega stanja in je ukazalo le zaščito objektov in komunikacij, ni dvoma, da je bila koordinacijska skupina republiških organov pristojna izdati povelja in ukaze. Senat ugotavlja, da je bil osumljeni očitno z obema ukazoma seznanjen. Kot vojak (ki ga je klical po telefonu Janez Janša kot takratni namestnik koordinacijske skupine republiških organov in takratni republiški sekretar za ljudsko obrambo), je glede na okoliščino, da je helikopter letel proti centru Ljubljane, s svojim ravnanjem ukazovanja strelcem nedvomno upošteval ukaze. Glede okoliščine, da je helikopter letel s kruhom in da ni letel neposredno nad parlamentom oziroma inštitucijami, ki naj bi bile ogrožene, sodišče ugotavlja, da že iz (sicer kasnejšega) sporočila za javnost predsedstva RS izhaja, da naj bi helikopter nizko preletaval stavbo sedeža republiških organov kljub opozorilu, da bodo z vsemi sredstvi varovani vitalni objekti slovenske državnosti. Čeprav helikopter ni letel neposredno nad stavbo sedeža republiških organov oziroma se je v trenutku sestrelitve že oddaljeval, pa je letel od vzleta dalje v smeri centra Ljubljane in s tem proti varovanim stavbam in kot to izhaja iz zagovora samega osumljenca je bil to razlog, da se je odločil za reakcijo. Dejstvo, da je bil helikopter takrat vojaško sovražno vozilo po mnenju senata namreč izkazuje, da je osumljeni ravnal po ukazih v času oboroženega spopada. Pri tem pa senat tudi opozarja na same navedbe zahteve za preiskavo, da je Anton Mrlak ta dan z generalom JLA Marjanom Vidmarjem opravil izvidniške prelete nad Ljubljano, leteli pa naj bi tudi na Notranjsko in Primorsko. Šlo je torej za pilotiranje izvidniškega helikopterja v vojaški funkciji.
27. Oškodovanka kot tožilka gradi očitek kazenske odgovornosti osumljenca glede zahrbtnosti kot kvalificirane oblike kaznivega dejanja poleg trditve, da je bil helikopter neoborožen in ni nikogar ogrožal, tudi na trditvi, da naj bi osumljeni vedel kdo je v helikopterju, saj naj bi nekdo („VIS Šentvid“) pred sestrelitvijo poklical na koordinacijsko skupino in sporočil, da naj bi v tistem času letel poveljnik helikopterske enote z Brnika, torej Anton Mrlak. Dokaza o tem oškodovanka kot tožilka ne ponuja. Ugotavljanje kdo je bil VIS Šentvid,

pridobivanje podatkov od te osebe ter pridobitev posnetkov prisluškovalnih centrov so stvar preiskave. Senat opozarja, da se dokazi za dokazovanje utemeljenega suma izvršitve kaznivega dejanja ne morejo zbirati tekom preiskave.

28. Da je Anton Mrlak le teden dni pred dogodkom izgubil položaj poveljnika helikopterske enote na Brniškem letališču, da je bila baza helikopterske enote premeščena v vojašnico Šentvid in da se je Anton Mrlak že predhodno dogovarjal za prelet in prebeg izhaja iz dokazov, ki jih je predložila oškodovanka kot tožilka. Tudi uspešen prebeg Jožeta Kalana in okoliščine na kakšen način je Kalan prebegnil, ko opisuje kako so dogovorili frekvenco za prebeg potrjujejo, da se je Anton Mrlak dejansko dogovarjal in pripravljaj za prebeg. Čeprav tudi posamezne listine, ki jih v zahtevi za preiskavo prilaga oškodovanka, časopisni članki in knjiga Drage Potočnjak Skrito povelje potrjujejo, da so posamezni člani tudi koordinacijske skupine vedeli, da se Anton Mrlak pripravlja za prestop, to ni z ničemer izkazano glede osumljenega Antona Krkoviča. Z ničemer namreč ni izkazano, da naj bi osumljeni vedel, da je v helikopterju, ki leti proti centru mesta prav Anton Mrlak, to osumljeni tudi sam zanika, oškodovanka kot tožilka pa celo sama predlaga dokaze, ki naj bi potrjevali, da je bil Anton Mrlak naknadno določen za voznika tega dne prav tega helikopterja. Pri tem pa senat ne more niti mimo dejstva, da je takrat Anton Mrlak letel po navodilih svojih poveljnikov v JLA, torej v trenutku, ko je bil sestreljen, helikopter ni bil na begu iz JLA.
29. Iz dopisa Ministra za obrambo Janeza Janša z dne 14. 12. 1993 izdanega v postopku uveljavljanja pravic po predpisih o vojaških invalidih izhaja, da je takratni Minister za obrambo podal mnenje, da Ministrstvo v zvezi z uveljavljanjem pravic po predpisih o varstvu žrtev vojaške agresije na RS v letu 1991 ugotavlja, da je Anton Mrlak nesporno izrazil željo po prestopu v teritorialno obrambo RS že pred 25. 6. 1991 oziroma pred nesrečnim dogodkom in da bi njegov status lahko izenačili s statusom pripadnika teritorialne obrambe Republike Slovenije. Da je temu tako pa nenazadnje izhaja tudi iz listin Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve, predvsem odločbe z dne 15.3.2000, ko je bilo družinskim članom Antona Mrlaka priznana pravica do družinske invalidnine, z odločbo Ministrstva za obrambo z dne 16. 4. 2002 pa oškodovanki kot tožilki tudi priznan status svojca žrtve vojne za Slovenijo 1991 ter pravica do odškodnine za izgubo življenja bližnjega.
30. Glede na vse navedeno je helikopter JLA, torej gazela 664, v kateri se je nahajal Anton Mrlak predstavljal sovražni helikopter. Helikopter je bil glede na dejstvo, da je letel nad centrom Ljubljane legitimna vojaška tarča. Osumljeni je torej ob upoštevanju vseh okoliščin v katerih se je nahajal ravnal po navodilih, ko je tudi sam ukazal članom svoje enote sestrelitev helikopterja. Senat se strinja z navedbami oškodovanke kot tožilke, da se oškodovanec ni mogel braniti in da je bil helikopter neoborožen. To izhaja iz vseh listin in dokazov, ki jih je predložila oškodovanka kot tožilka. Niti osumljeni ne zanika, da je šlo za helikopter gazela, ki ni bil oborožen. Ker pa dejstvo neoboroženosti helikopterja in s tem nezmožnost obrambe pomeni lahko le znak temeljnega kaznivega dejanja in ne kvalificirane oblike, senat ugotavlja,

da neoboroženost in nezmožnost obrambe ne moreta predstavljati znaka kaznivega dejanja izvršenega na zahrbtnen način. Po mnenju senata torej ni podan utemeljen sum, da naj bi svoje dejanje osumljeni izvršil na zahrbtnen način.

31. Ker je za obstoj naklepnega kaznivega dejanja storjenega na zahrbtnen način potrebno izkazati in dokazati tudi storilčev naklep glede zahrbtnosti kot načina izvršitve kaznivega dejanja, ko se mora storilec v celoti zavedati vseh okoliščin, ki delajo njegovo ravnanje zahrbtno, senat ugotavlja, da tudi ta okoliščina zahrbtnosti, ki jo navaja oškodovanka kot tožilka, to je, da naj bi se vedelo kdo je v helikopterju, ni izkazana, za uvedbo preiskave bi moralo biti izkazano, da je prav osumljeni vedel, da je v helikopterju Anton Mrlak.
32. Senat se strinja tudi z ugotovitvijo preiskovalne sodnice, da ni podan utemeljen sum, da je bilo dejanje izvršeno na grozovit način. Iz listin, ki se nanašajo na sam ogled kraja kaznivega dejanja, obdukcijo in ugotavljanje vzrokov smrti obeh pilotov izhaja, da sta umrla takoj po zadetju. Iz izvedenskega mnenja ne izhajajo podatki, ki bi utemeljevali zaključek, da sta bila oba pilota pred smrtjo podvržena prekomernemu trpljenju. Iz izvedenskega mnenja Inštituta za sodno medicino izvedenca dr. Boruta Štefaniča izhaja, da so bile neposreden vzrok smrti hude mehanske poškodbe obeh pilotov in da je smrt nastopila neposredno po poškodovanju, kar nikakor ne more predstavljati zakonskih znakov grozovitosti. Pri tem je po mnenju senata potrebno upoštevati tudi okoliščine oboroženega spopada kot znak tega kaznivega dejanja po drugem odstavku 379. člena KZ. Za grozovitost ravnanja med oboroženim spopadom bi po mnenju senata lahko šlo v primeru ravnanja storilca, ki izrazito odstopa od siceršnjih delovanj v oboroženem spopadu, kar je namen zakonodajalca z uzakonitvijo tega kaznivega dejanja. Grozovitost bi torej pomenilo izživiljanje nad sovražnikom, dejanje, ki bi izkazovalo brezčutnost in krvoželjnost, kar pa v predmetni zadevi ni izkazano niti v objektivnem, niti v subjektivnem smislu.
33. Senat tako ugotavlja, da je v predmetni zadevi v oboroženem spopadu 27. 6. 1991 prišlo ne le do sovražnega delovanja JLA, temveč tudi do reakcije predsedstva Republike Slovenije z izdajo ukazov, neposredni ukazi pa so zahtevali tudi odprt ogenj nad sovražne helikopterje, v posledici česar je glede na položaj helikopterja, tako kot je to opisal v svojem zagovoru osumljeni, ukazal sestrelitev helikopterja. Senat ugotavlja, da niso podane okoliščine, ki bi potrjevale, da gre za kaznivo dejanje protipravnega pobijanja in povzročanja ran sovražniku v kvalificirani obliki po drugem odstavku 379. člena KZ 95, saj je osumljeni Krkovič tekom oboroženega spopada le ukazal v skladu z navodili in ukazi streljanje na helikopter, kar je običajna vojaška akcija v oboroženem spopadu, ko izvidniški sovražni helikopter preletava območje mestnega središča, kjer je sedež republiških organov. Nikakor po mnenju senata ni z ničemer izkazan utemeljen sum, da naj bi bilo kaznivo dejanje storjeno na grozovit in na zahrbtnen način, kar je kvalificirana oblika tega kaznivega dejanja. Ker niti objektivne okoliščine izvršenih kvalificiranih oblik dejanj niti subjektivna plat ni izkazana, je moral senat zahtevo za preiskavo zavrniti.
34. Senat pa tudi ugotavlja, da je oškodovanka kot tožilka vložila kazensko ovadbo zoper Antona Krkoviča in dva neznana strelca z enakim opisom kot v zahtevi za preiskavo, pri čemer pa je v opredelitvi kvalificirane oblike kaznivega dejanja navajala le, da so bila dejanja storjena na grozovit in na zahrbtnen način, ne pa tudi, da sta dve osebi umrli. Oškodovanka kot tožilka je

prevzela kazenski pregon zoper iste osumljence zoper katere je državna tožilka zavrgla ovadbo. Ovadba oškodovanke kot tožilke je enaka kot zahteva za preiskavo, obravnava isti historični dogodek kot ovadba. Oškodovanec kot tožilec sicer lahko prevzame pregon za težje ali lažje kaznivo dejanje, kot ga je pravno opredelil državni tožilec pod pogojem, da gre za isto dejanje kot historični dogodek. Okoliščina, da je torej oškodovanka v zahtevi za preiskavo dodala kvalifikatorno okoliščino, da gre za umor dveh oseb na odločitev senata ne vpliva in je senat zadevo obravnaval tudi v tem pogledu.

35. Glede kvalificirane oblike kaznivega dejanja po 146. členu KZ SFRJ je komentar KZ SFRJ za opredelitev okoliščin glede kvalifikacije napotil v zvezi s kvalificiranimi oblikami na kaznivo dejanje umora. Glede kvalificirane oblike umora pa je bilo v drugem odstavku 46. člena KZ SRS določeno, da je kvalificirana oblika umora po 7. točki 46. člena KZ SRS izvršena, če storilec stori več umorov za katere se mu hkrati sodi. Izrecno je v 17. točki obrazložitve KZ SRS (komentar Mitja Deisinger, KZ SRS, ČGP, Delo, Gospodarski vestnik, Ljubljana, 1981) zapisano, da je hujša oblika kaznivega dejanja umora podana po 7. točki drugega odstavka tudi v primeru kadar se storilcu sodi hkrati za več temeljnih oblik kaznivih dejanj umora. Gre za istočasno sojenje v idealnem ali realnem steku storjenih kaznivih dejanj umora po prvem odstavku 46. člena tega zakona. Zato pravno opredelitev morata biti v steku najmanj dve kaznivi dejanja umora. Šlo bo torej za primere, ko bo storilec umoril najmanj dve osebi istočasno ali ob različnem času.
36. Kasnejša zakonodaja je za inštitut „več oseb“ uporabila strožje kriterije. Pri kaznivem dejanju omogočanja uživanja mamil po 197. členu KZ je kvalificirana oblika podana kadar je omogočeno uživanje mamila vsaj trem osebam. Tudi pri kaznivem dejanju nasilništva po 299. členu KZ je kaznivo dejanje podano v hujši obliki, če pride do posledic pri več osebah, torej najmanj treh osebah. Enako je v komentarju tudi glede predmetnega kaznivega dejanja po 379. členu KZ v komentarju zapisano, da je hujša oblika kaznivega dejanja podana, kadar so ubiti najmanj trije ljudje. Tudi v tem smislu torej uporaba KZ v primerjavi z 146. členom KZ SFRJ narekuje uporabo kasnejšega zakona, to je KZ, saj je za osumljenca milejši. V zvezi s tem senat ugotavlja, da torej zakonski znak kvalificirane oblike kaznivega dejanja, ko naj bi umrli dve osebi ni izkazan in oškodovanka kot tožilka z hujšo kvalifikacijo ne more uspeti tudi, če doda to navezno okoliščino kot element kvalificirane oblike kaznivega dejanja.
37. Izrek o stroških temelji na določilu drugega odstavka 96. člena ZKP. Čeprav je bilo potrebno zahtevo za preiskavo zavrniti so v tem postopku nastali stroški osumljenca in njegovega zagovornika, ki jih je po citiranem zakonskem določilu dolžna plačati oškodovanka kot tožilka.

PRAVNI POUK :

1. Zoper ta sklep je dovoljena pritožba v roku 8 (osem) dni od prejema pisnega odpravka tega sklepa. Pritožbo je potrebno vložiti pisno v dveh enakih izvodih pri tem sodišču ali jo podati ustno na zapisnik pri tukajšnjem sodišču. Pritožba je pravočasna, če je oddana zadnji dan pritožbenega roka priporočeno na pošto.

O pritožbi bo odločalo Višje sodišče v Ljubljani.

Ljubljana, 22. september 2016

Zapisnikarica:

VESNA GLAVATI, l.r.

Predsednik senata:

GORAZD FABJANČIČ, l.r.

03-10-2016